

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DAT IS 'T LEVEN

(Albert Nobbs)

komedie in twee bedrijven

1880
door

Gordon Steel

Vertaling : Frank de Kaey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2007

Nr.2932

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DAT IS 'T LEVEN* op te voeren moet de naam van auteur *GORDON STEEL*; vert. *Frank de Kaey* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2007/220/6
ISBN 978-90-385-09716

© 2007 Toneelfonds J. Janssens/Gordon Steel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(2à3 dames – 1 heer)

ALBERT KNOOPS

CONNIE, zijn vrouw

ALICE, de buurvrouw

ROSE-MARIE, vriendin van Connie

(de rollen van Alice en Rose-Marie kunnen eventueel gedubbeld worden)

DECOR

De kamer was een eiland waarin het tapijt en de twee muren zachtjes afgingen naar de uiteinden. Een kleine tafel met twee stoelen links voor. Achter de tafel een cd-speler en een krantenhouder. Rechts van de cd-speler een deur naar de keuken en naar buiten. De zetel van Albert vooraan rechts. Achter de zetel, rechts van het midden, een inbouwkast met drankjes, de kristallen bol, de telefoon, een lamp en een foto van Maddy. Bij het begin van het stuk is deze kast naar beneden getrokken en de bovenkant doet dienst als bed. Aan het einde van de eerste scène trekt Albert het bed naar boven en komt de kast tevoorschijn. Rechts van de kast, is er een inham die dienst doet als inkomhal met kleeerhangers. Meer naar de fond, midden scène, links van de kast, een schab met cd's en een lamp zoals in de kast. Tussen de keukendeur en het schab een verborgen vestiaire die in het tweede bedrijf zichtbaar wordt. De kast met Alberts voetbalshoes was in de keuken. Een denkbeeldige spiegel situeerde zich in de fond rechts en een venster in de fond links.

NOOT VAN DE AUTEUR

De dynamische en spannende onvoorspelbaarheid van de relatie tussen Albert en Connie wordt weerspiegeld door de vlotte overgangen tussen de scènes van het verleden naar het heden. Veeleer dan beroep te doen op verschillende uitgewerkte decors, is het belangrijk de verbeelding van het publiek te laten spreken om het stuk ononderbroken te spelen.

Het decor dat werd gebruikt tijdens de eerste productie van Hull Truck in 2003 stelde een deel van een simpele multifunctionele living voor. Om de kamer een universeel gevoel te geven en om de warmte van de relatie tussen Albert en Connie te weerspiegelen, waren de kamer en de meubelen bedekt met verschillende schakeringen van zacht oranje.

Als symbolische link tussen de twee werelden in het Tweede Bedrijf verscheen Connie tijdens haar monologen in lichtbundels buiten de kamer. Ze was een verteller door wie we het verhaal konden volgen.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(We horen 'The Story of my life' van Michael Holliday. Een lijk ligt op bed. Een man treurt ernaast. De muziek fade out.)

ALBERT : Je wist toch wat je voor mij hebt betekend, hé ? Zeg dat je dat wist. Ik moet het weten ! Want dat was. Godverdomme, zeker weten ! Jij was alles voor mij, Connie. Godverdomme !

(Het lijk zit recht)

CONNIE : Ik ben dood. *(Ze gaat terug liggen en komt onmiddellijk terug recht)* En dat is niet om mee te lachen ! *(Ze ligt terug neer.)*

ALBERT : Ik weet dat ik niet dikwijls heb gezegd dat ik je graag zag.

CONNIE : *(Ze tilt haar hoofd op)* Nooit !

ALBERT : Maar ik zag je liever dan wie ook. *(zeer ernstig)* Zelfs liever dan Frank Sinatra.

CONNIE : *(Ze tilt haar hoofd weer op)* Godverdomme ! *(Ze ligt terug neer)*

ALBERT : Luister, ik moet iets zeggen. Ik weet dat ik het beter niet had gedaan, maar... ik heb Rose-Marie geslagen. En ik ben daar niet fier op. Allez, niet echt geslagen, eerder buitengesmeten. Ze moeit zich met alles. Waarom kunnen de mensen ons niet gewoon gerust laten ? Ik beseft dat dit iets meer is dan een kleine tegenslag, gij dood en zo, maar we gaan ons er wel doorslaan, hé ? Ons Judith komt naar de begrafenis, maar ze was er niet graag bij, ik bedoel, je hebt haar niet veel tijd gegeven hé, door zo ineens te sterven. Ze brengt ons Maddy niet mee, want die moet naar school en ze wil niet dat dat kind over haar toeren raakt met naar een dode bomma te moeten gapen. *(Plots wordt hij zeer kwaad)* Waarom heb je dat nu eigenlijk gedaan ? Je wist dat ik eerst wou gaan, maar nee, Madame moest de eerste zijn, hé ! Godverdomme

bloedklonter. Gij smerige teef ! Ik durf wedden dat je me aan 't uitlachen bent, hé ? Doe maar, lach maar eens goed door, want ik ga het nog eens zeggen, dit ... is ... niet... plezant ! *(Hij wandelt rond het bed en kruipt naast haar. Hij kust haar en ligt neer.)* Slaapwel Connie.

CONNIE : Slaapwel Albert.

(Albert fluit 'There may be trouble ahead' uit Lets's face the Music and Dance.)

(Connie zit recht) Hij fluit altijd als hij zenuwachtig of bang is. *(Ze staat op uit bed en gaat in een lichtbundel staan)* We zeiden altijd 'Slaapwel' , elke nacht, voor we gingen slapen en dan gaven we elkaar een kus. Nooit overgeslagen. En daar lag ik dan, koud en stijf als een houten plank en hij kwam naast mij liggen slapen zoals altijd. We zijn 35 jaar getrouwd geweest.

(Albert komt uit bed, klapt het omhoog en gaat af.)

Gevochten als kat en hond. Nooit iets vriendelijk tegen elkaar gezegd. Dat is pas echte liefde. Het is ook zo'n moeilijke mens. Hij doet alles enkel en alleen om moeilijk te zijn. Dan geniet hij. Hij is pas gelukkig als hij ongelukkig is. En dat werd nog erger als hij met pensioen ging.... Eten ... nog zoiets. Niks mag hij. Maar ik had hem beloofd om alle dagen een taart te bakken. Ik kon mijn oren niet geloven als hij de dag na zijn pensionering naar de supermarkt bloem wou gaan halen.

Scène 2

(Licht in de kamer. Albert komt binnen met overjas en pet.)

CONNIE : Gevonden ?

ALBERT : Plezant zenne.

CONNIE : Zonder verloren te lopen ?

ALBERT : Hier. *(Hij geeft haar een plastic zakje. Ze kijkt erin)*

CONNIE : Wat is dat ?

ALBERT : Een pak bloemen

(Connie wacht even, kijkt vol afschuw naar het publiek en haalt een pakje bloemen uit het plastic zakje. Tegen Albert:)

CONNIE : Moet ik daar een kriekenvlaai met bakken ?

ALBERT : Gij hebt gezegd : een pak bloemen

CONNIE : Gij achterlijke clown. Dat heb je expres gedaan.

ALBERT : Ga in het vervolg zelf.

CONNIE : Als dit het leven met een gepensioneerde wordt, heb ik liever dat je terug gaat werken.

ALBERT : Ik ben pas één dag thuis

CONNIE : En als je zo voortdoet, is dat waarschijnlijk je laatste. *(Tegen publiek)*
Typisch hem, zo contraire als het weer.

ALBERT : *(Denkt diep na)* Wij kennen elkaar veertig jaar. Een mens zou dat niet zeggen.

CONNIE : Voorbij gevlogen.

ALBERT : Veertig jaar godverdomme !

CONNIE : Dat is lang.

ALBERT : Levenslang.

(Stilte)

SAMEN : Veertig jaar godverdomme !

ALICE : *(Off)* Joehoe !!!

(Alice komt binnen in een afgedragen jas, zonder tanden)

ALBERT : Miljaarde, Pipo de clown is er ook.

CONNIE : (*tegen publiek*) Het arm schaap woonde vlak over ons.

ALICE : Ik kan niet slapen. Ik heb al weken niet kunnen slapen.

ALBERT : Goeiemorgen, Alice.

ALICE : Wat is daar goed aan ? Niks als ge het mij vraagt.

CONNIE : Wat is er, Alice?

ALICE : Ik ben mijn tanden kwijt. En daardoor kan ik niet slapen.

CONNIE : Je hebt ze waarschijnlijk mislegd.

ALICE : Ik heb al overal gezocht. (*laat een wind*) Oh, dat is beter.

ALBERT : Godverdomme Alice!!!

CONNIE : Alice!

ALICE : Excuseer, maar mijn lijf zit vol gas. De dokter wil dat ik naar de kliniek ga voor zo'n ... ge weet wel, als ze zo'n buis in je gat steken.

ALBERT : Miljaarde Alice, steekt er een dood kat in je darmen ?

ALICE : Dat is van de pickles op mijn fritten. Ik mag dat graag, maar de reuk is wat straffer.

CONNIE : Wil je dat ik mee kom zoeken naar je tanden ?

ALICE : Ik heb al overal gezocht.

ALBERT : Je ziet er pertang (nochtans) nog even coquette uit.

ALICE : (*licht verlegen*) Schei uit, Albert.

ALBERT : Een bloem op een veld, zoals altijd.

ALICE : Charmeur !

CONNIE : Zeg dat wel.

ALICE : Hoe bevalt het leven van een gepensioneerde ?

ALBERT : Nog beter sinds gij er zijt.

ALICE : Ik heb altijd aan de kassa van de Bazar gezeten.

CONNIE : (*tegen publiek*) Ze moest altijd over haar werk spreken. (*Connie gaat buiten*)

ALBERT : Veel gelachen, zeker ?

ALICE : Heel veel gelachen !

ALBERT : Met veel plezante collega's ?

ALICE : Heel plezante collega's !

ALBERT : Ik durf wedden dat je het mist.

ALICE : En nog geen klein beetje ! Daar geraak je nooit over. Ze kunnen nog beter een

arm amputeren.

ALBERT : Fijn om te weten !

ALICE : Op de duur begin je tegen jezelf te klappen. Daar ontkom je niet aan. Het ene moment ben je oké en de volgende minuut zo zot als Moe Fong.

ALBERT : Nu ben ik helemaal opgevrolijkt.

ALICE : En dan heb je ook nog de eenzaamheid.

ALBERT : Iets om naar uit te kijken, enfin.

(Connie komt binnen, ze draagt een jasje en een plant die ze in het midden van de tafel zet.)

ALICE : Als ik in de put zit, forceer ik mezelf om eens goed door te lachen.

CONNIE : Dat zal voor Albert niet gemakkelijk zijn.

ALICE : Dan kom je maar naar ons, ik zal je wel doen lachen.

ALBERT : Ik vertrouw mezelf niet, alleen in een huis met jou.

ALICE : *(verlegen)* Schei uit. Treiteraar. *(ze gaat al gillend buiten)* Waar heb ik godverdomme mijn tanden gelegd ? Als de hond er mee weg is, zal dat zijn beste dag niet zijn.

ALBERT : Als ik ooit zo word, mag je me neerschieten.

CONNIE : Mij ook.

ALBERT : Zo zot als een achterdeur.

CONNIE : Wij hebben het eigenlijk niet slecht gedaan.

ALBERT : Al chance dat je mij hebt gevonden.

CONNIE : *(Ze bekijkt hem vol afschuw)* Gij hebt gesmeekt om met mij te mogen trouwen.

ALBERT : Ik zat in de val, ja.

CONNIE : Gesmeekt !

ALBERT : Ik kan het nog herinneren als was het gisteren. We kwamen uit de cinema.

CONNIE : Heel juist.

ALBERT : We waren naar de Pathé geweest.

CONNIE : Naar de Rex.

ALBERT : Naar de Pathé godverdomme, over de Rex.

CONNIE : Bestaat niet meer.

ALBERT : Op een zaterdagavond.

CONNIE : Het was een matinee.

ALBERT : En nadien sleurde jij me binnen in dat modelappartement

(Ze staan vlak bij elkaar – ze zijn nu in het appartement)

CONNIE : Dat is hier klein.

ALBERT : Dat is hier godverdomme een kruipkot. Je kunt je gat niet keren.

CONNIE : Doe niet zo vulgair.

ALBERT : Dat is wat de mensen zeggen.

CONNIE : Welke mensen ?

ALBERT : Alle mensen godverdomme !

CONNIE : Je moet niet vloeken. Zou tof zijn als het van ons was.

ALBERT : Wat ?

CONNIE : Ik moet wel geen bloemekespapier hebben.

ALBERT : Hola ! Luister, ik weet dat ik goed in de markt lig.

CONNIE : Jij staat goed met jezelf hé ?

ALBERT : Begrijpelijk, niet ? Ik hou van mijn vrijheid. Ik zie mezelf nog niet direct gesetteld.

CONNIE : Dat is heel goed, want ik wil trouwen.

ALBERT : Jij gaat iemand heel gelukkig maken.

CONNIE : Maar ik wil niet trouwen met iemand als jij.

ALBERT : Groot gelijk !

CONNIE : Met iemand als jij zou ik me niet kunnen amuseren.

ALBERT : Akkoord.

CONNIE : Ik wil iemand waarmee ik een serieuze babbel kan doen.

ALBERT : Wablieft ?

CONNIE : Ik wil trouwen met iemand lief.

ALBERT : Lief ?

CONNIE : Iemand met toekomstplannen.

ALBERT : Toekomstplannen ?

CONNIE : Iemand die er voor gaat.

ALBERT : Ik heb toekomstplannen.

CONNIE : Ik wil iemand spannend.

ALBERT : Ik ben spannend.

CONNIE : Spannend om bij te zijn.

ALBERT : Ik ben heel spannend ! Er is niemand spannender als ik. *(Hij gaat met zijn hand in zijn jaszak en haalt er een denkbeeldig muntstuk uit)* Zie je die venster die open staat ? Zie goed hé, vijf frank ! *(Hij gooit het muntstuk weg)*

CONNIE : Albert !

ALBERT : En ik trek het me zelfs niet aan.

CONNIE : Mijn man moet impulsief zijn.

ALBERT : Ik heb gisteren naar het werk gebeld om te zeggen dat ik ziek was.

CONNIE : Ik zou nooit met jou willen trouwen.

ALBERT : Wat is er verkeerd aan mij ?

CONNIE : Jij bent mijn type niet.

ALBERT : Natuurlijk wel.

CONNIE : Het zou niet marcheren.

ALBERT : Waarom niet ?

CONNIE : Luister, ik ga niet met jou trouwen.

ALBERT : Waarom niet ?

CONNIE : Ten eerste omdat je het nog niet hebt gevraagd.

ALBERT : In godsnaam, wil je met mij trouwen ?

CONNIE : *(lacht triomfantelijk naar het publiek. Dan kijkt ze terug naar Albert)* NEE !

ALBERT : Hoe, nee ?

CONNIE : Nee, nee. Jij bent niet spannend. Je bent zelfs niet op één knie gaan zitten.

ALBERT : *(knielt op één knie)* Wil je met mij trouwen ?

CONNIE : Ondertussen stonden er al 40 mensen in die kamer, die allemaal zo'n appartement wilden kopen.

(Ze kijken gegeneerd rond. Albert doet alsof hij lacht)

We kregen applaus.

(Albert staat recht)

En dan heb je drie uur gezocht naar die vijf frank.

(Albert neemt zijn krant –De Nieuwe Gazet- en gaat in zijn zetel zitten)

ALBERT : Dat is een grove leugen. Ja mannekes, veertig jaar, godverdomme ! En nu ga ik van het leven genieten.

CONNIE : Je gaat toch de Grote Jan niet beginnen uithangen.

ALBERT : Ik ga jou gewoon negeren.

CONNIE : Wat ga jij alle dagen doen ?

ALBERT : Daar moet jij je geen zorgen over maken.

CONNIE : Gij hebt geen vrienden.

ALBERT : Ik voel me prima.

CONNIE : En geen hobbies.

ALBERT : Ik zal mijn plan wel trekken.

CONNIE : Wil je dat ik je voorstel aan de wasmachine ?

ALBERT : Ik vroeg me al af hoelang dat zou duren.

CONNIE : Je kunt ze zelfs niet aanzetten.

ALBERT : Kan ik tenminste één dag rust hebben, ja ?

CONNIE : Weet je hoe ze mij in de superette noemen ? De Olympische Vlam !

ALBERT : Waarom ?

CONNIE : Omdat ik godverdomme nooit uitga ! Zelfs de vuilbak neem je eens per week buiten.

ALBERT : Wil je dat we uitgaan ? Is het dat wat je wilt ? *(Albert staat op, legt zijn krant in de zetel en gaat richting keuken)*

CONNIE : Altijd op jou zitten wachten. Veertig jaar lang je vuil onderbreken van de vloer moeten rapen.

ALBERT : Al chance dat ze niet tegen het plafond plakken. *(hij gaat in de keuken)*

CONNIE : Veeg jij je gat wel af ?

ALBERT : Ik negeer U.

CONNIE : *(neemt de krant uit de zetel en legt ze in het krantenbakje)* Ik ga tegen ons ma zeggen hoe jij mij mishandelt.

ALBERT : *(off)* Doe maar !

CONNIE : Zijt maar zeker !

ALBERT : *(komt terug met een glas water)* Zal niet veel helpen.

CONNIE : Waarom niet ?

ALBERT : *(hij neemt zijn tabletten)* Omdat ze al vijf jaar dood is.

CONNIE : Ik spreek nog met haar.

ALBERT : Tegen dode mensen kun je niet spreken.

CONNIE : Waarom niet ? Geef mij eens één goede reden waarom niet .

(stilte)

ALBERT : Omdat ze godverdomme dood zijn !

CONNIE : Ik krijg zinnigere antwoorden van haar dan van jou.

ALBERT : Dat zal wel. *(zoekt naar zijn krant, beseft waar ze is, geeft Connie een vuile blik en gaat zijn krant terugnemen)*

CONNIE : Waarom moet jij mijn moeder hierin betrekken ? Je weet dat ik haar mis.

ALBERT : Heb ik mijn pillen gepakt ?

CONNIE : Ja.

ALBERT : Niet waar.

CONNIE : Ik heb het juist gezien.

ALBERT : Wanneer ?

CONNIE : Nu. Een minuut geleden.

ALBERT : Niet waar.

CONNIE : *(roept)* Ik heb het godverdomme juist gezien !!!

ALBERT : *(roept nog luider)* Je moet zo niet roepen ! *(Hij is een beetje verward en gaat terug zitten)* Mijn God, ik word oud hé ? Een bejaarde gepensioneerde.

CONNIE : En miserabel op de koop toe.

ALBERT : Ik heb van mezelf nooit kunnen denken dat ik oud zou worden.

CONNIE : Doe niet zo belachelijk. Jij bent niet oud.

ALBERT : *(staat recht en bekijkt zichzelf in de spiegel)* Jawel. Maar ik voel me niet

oud. Ik voel niet veel verschil, behalve nu en dan een scheut. Maar er zijn dingen die ik nooit meer zal doen.

CONNIE : Dat is allemaal zo lang geleden dat je dat toch niet meer herinnert.

ALBERT : Ik zal nooit meer met wormen spelen.

CONNIE : Wormen ?

ALBERT : Als kind deed ik niets liever dan wormen in stukken snijden. En ik zal nooit meer gaan vissen op roodbaars in het Fort... Of... buskestamp of met knikkers spelen.

CONNIE : Die ben je jaren geleden verloren.

ALBERT : *(gaat naar het venster en kijkt naar buiten)* Ik speelde graag voetbal op straat. Uren kon ik tegen een bal stampen. Maar dat zal niet meer gebeuren. Ik zal nooit dat opwindend gevoel nog voelen, omdat ik godverdomme oud ben.

CONNIE : Jij bent niet oud.

ALBERT : Wel waar.

CONNIE : Niet waar. Jij zit nog vol leven.

ALBERT : Waar zijn mijn voetbalshoes ?

CONNIE : Je wat ?

ALBERT : Mijn voetbalshoes. *(Hij gaat buiten op zoek naar zijn shoes)*

CONNIE : *(Ze roept hem na.)* Waar heb je die voor nodig ?

ALBERT : *(off)* Ik ga een matchke spelen.

CONNIE : Een matchke spelen !

ALBERT : *(off)* Waar zijn mijn shoes ?

CONNIE : Doe nu niet onnozel.

ALBERT : *(off)* Hier liggen ze niet.

CONNIE : Waar ?

ALBERT : *(verschijnt)* In de kast waar ik ze heb gestoken. Ze lagen altijd in de kast onder de trap.

CONNIE : Jij hebt gezegd dat je niet meer zou voetballen.

ALBERT : Ik begin opnieuw. Ze moeten hier toch ergens liggen. *(Hij gaat terug buiten)*

CONNIE : Ik heb ze weggegooid.

ALBERT : *(stopt en draait zich dreigend om)* Wat zegt U ?

CONNIE : Ik heb ze weggegooid.

ALBERT : Weggegooid !

CONNIE : Je deed ze nooit aan.

ALBERT : Weggegooid !

CONNIE : Je zou nooit meer voetballen.

ALBERT : Jij hebt mijn shoes weggegooid.

CONNIE : Jij hebt gezegd dat je was gestopt.

ALBERT : Mijn Adidas Santiagos.

CONNIE : Je deed ze nooit aan.

ALBERT : Die waren godverdomme peperduur.

CONNIE : Je hebt ze jaren niet aangeraakt.

ALBERT : Kom ik aan jouw spullen ? Hé ?... Frul ik aan jouw kleren ? Smijt ik van jou iets weg ?

CONNIE : Ik dacht dat je ze niet meer nodig had.

ALBERT : Nu heb ik ze nodig.

CONNIE : Je was gestopt met voetballen.

ALBERT : Dat waren mijn shoes.

CONNIE : Je kunt nu toch niet spelen .

ALBERT : Waarom niet ?

CONNIE : *(roept)* Omdat je te oud bent !

(Stilte. Hij bekijkt haar en gaat dan gekwetst naar de tafel. Hij bekijkt haar nog eens en schuift dan de plant op de tafel opzij. Hij gaat aan de tafel zitten. Zij krijgt medelijden en spreekt zachtjes)

Het komt allemaal wel klaar.

ALBERT : Wat is dat toch allemaal, Connie ?

CONNIE : Ik zal het je zeggen, het is jij en het is ik.

ALBERT : *(glimlacht half)* Ik weet niet wat ik zonder jou had moeten doen.

CONNIE : Ik ook niet.

ALBERT : Jij bent altijd reuze geweest voor mij

CONNIE : Tegen wie zeg je het.

ALBERT : Altijd bij mij gebleven, ondanks mijn loeten (kuren). Maar we doen dat toch

niet slecht hé Connie ? Wij zijn toch normaal, of niet ?

CONNIE : Jij bent zeker niet normaal, jij ! *(Pauze)* Maar ik zou je niet willen wisselen.

(Ze gaat bij hem aan tafel zitten. Hij bekijkt haar. Zij spreekt met veel liefde)

Je bent nog altijd een grave vent, Albert Knoops. Wij konden nogal dansen hé!

ALBERT : Als de besten.

CONNIE : Iedere zaterdag in de Dock's Club

ALBERT : Dat heet nu anders.

CONNIE : We jaagden ze allemaal van de dansvloer.

ALBERT : Maar dat was vroeger, Connie.

CONNIE : Je kunt ze kussen, makker. Komaan, laat ons nog eens dansen, Albert !

ALBERT : Schei er uit !

CONNIE : *(Ze gaat naar de cd speler)* Komaan. Ik zet iets op van Barry Manilow.

ALBERT : Waarom nu godverdomme weer Barry Manilow ?

CONNIE : Toen ons Judith klein was, noemde je me Lola.

ALBERT : Ik had je ook Armand Pien kunnen noemen. Ik had beter mijn kop tussen mijn eigen benen gestoken en mijn eigen kont gekust als ik had geweten...

CONNIE : Doe niet zo vulgair.

ALBERT : Barry Manilow godverdomme !

CONNIE : Oké, de Frank dan.

ALBERT : Ze hadden Barry Manilow beter een spuitje gegeven.

CONNIE : Komaan, niemand ziet het.

ALBERT : Dat is een gevaar voor de maatschappij, Barry Manilow.

CONNIE : Komaan.

ALBERT : Het monster met de grote neus.

CONNIE : Ben je klaar ?

ALBERT : Schei uit !

CONNIE : Komaan ! *(Ze zet een Frank Sinatra cd op, 'I get a kick out of you')*
Komaan, laat me nog eens zweven, Albert.

ALBERT : Ik ga op een maandagmorgen niet dansen in mijn eigen living en dat is mijn laatste woord.

CONNIE : Oké, er is elke donderdag een Tea-dance in het Wijkcentrum. Ik wil er naartoe. Ga je mee ?

ALBERT : Een Tea-dance godverdomme. Madame wil naar een Tea-Dance. Ik krijg nog liever een hartaderbreuk.

CONNIE : Hopelijk duurt dat niet lang meer.

ALBERT : Een tea-dance godverdomme !

CONNIE : Wat ga je dan de hele dag doen ?

ALBERT : *(Hij gaat vlak voor haar staan.)* Voetballen, als ik shoes had.

CONNIE : Je moet toch iets doen.

ALBERT : Ik ga mijn platen spelen.

CONNIE : Iedere dag ?

ALBERT : *(Hij gaat naar zijn zetel, neemt zijn krant en draait naar haar)* Zeg, wat heb jij ? Ik ga hier zitten, mijn krant lezen, mijn lotto invullen en dan naar boven voor te gaan kakken. En binnen een paar jaar ga ik sterven. Probleem ?

CONNIE : Nee.

ALBERT : Goed. *(hij bladert door zijn krant)* Ik ben godverdomme één dag thuis en ik heb nog geen minuut rust gehad.

(Connie zet de cd af.)

Ik was daar wel naar aan het luisteren.

(Stilte. Connie raapt al haar moed bij elkaar om hem iets te vragen. Ze gaat aan tafel zitten. Hij kijkt op van zijn krant, zij glimlacht. Hij mompelt iets en leest verder)

CONNIE : We kunnen misschien ons Judith eens gaan bezoeken.

ALBERT : Die woont in Nieuw-Zeeland

CONNIE : Ik weet waar ze woont

ALBERT : Momentje, ik doe mijn jas aan.

CONNIE : We zijn daar nog nooit geweest.

ALBERT : Weet jij hoeveel dat kost ?

CONNIE : Ons Maddy is mijn enig kleinkind, en ik wil ze eens zien.

ALBERT : Daar staat een foto, ziet daar naar.

CONNIE : Jij hebt schrik om te vliegen hé ?

ALBERT : *(Albert is doodsbang van vliegen. Nee !*

CONNIE : Wel waar.

ALBERT : Vliegen is slecht voor mijn cholesterol.

CONNIE : Onnozelaar !

ALBERT : En ik moet zwaar pillen nemen.

CONNIE : Bang van zo'n onnozel vliegtuigje.

ALBERT : Mijn gestel kan er niet tegen.

CONNIE : Zelfs op de Sinksenfoor krijgt hij al de bibber.

ALBERT : Ik ben een zieke mens, madame ! Vraag maar aan de dokter. Ik zou niet liever willen dan naar ginder gaan, morgen al, maar ik mag niet van hem.

CONNIE : Jij kunt je niet ontspannen, dat is jouw probleem.

ALBERT : Ik heb nooit de kans gekregen.

CONNIE : *(Ze gaat naar de kast)* Nee , en seffens ook niet, want Rose-Marie komt langs voor een séance.

ALBERT : Godvermiljaarde. Heb je die rommel nog niet buitengesmeten ?

CONNIE : *(Ze haalt een kristallen bol in een fluwelen doek uit de kast en gaat naar de tafel.)* Dat was ik van plan, maar Rose-Marie heeft me gesmeekt om het nog eens te doen. En dat is geen rommel ! Dus wees een beetje vriendelijk.

ALBERT : Dat is geen vrouw maar een moeras.

CONNIE : Ik verwittig je.

ALBERT : Als ze me één keer Alberreke noemt, sla ik van voor op haar smoel.

ROSE : *(off)* Niemand thuis ?

ALBERT : *(roept)* Nee !

CONNIE : Albert !

(Rose-Marie verschijnt)

ROSE : Alles oké, Connie ?

CONNIE : Kom, ik zal je jas weghangen.